

KLÍČOVÉ TÉMA¹

Článek 10

Příspěvky k veřejné diskusi: novináři a další aktéři

(Naposledy aktualizováno: 31/08/2023)

Úvod

Ačkoli článek 10 zaručuje svobodu projevu „každému“, Soud ve své praxi uznává zásadní úlohu „veřejného hlídacího psa“, kterou v demokratické společnosti hraje tisk, a v této souvislosti i zvláštní postavení novinářů.

Soud proto důsledně uznává klíčovou úlohu, kterou hrají sdělovací prostředky při usnadňování a podpoře práva veřejnosti přijímat a šířit informace a myšlenky (*Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku* [velký senát], 2016, § 165). Soud si totiž uvědomuje, že novináři by měli požívat širokého rozsahu ochrany, včetně řady svobod, které mají věcný význam pro výkon jejich činnosti, jako je ochrana procesu shromažďování informací, ochrana důvěrných zdrojů, ochrana před prohlídkou pracovišť a soukromých obydlí a zabavením materiálů a ochrana redakční a prezentační autonomie (*Man a ostatní proti Rumunsku* (rozhodnutí), 2019, § 131).² Vyšší úroveň ochrany je poskytována jak novinářům profesionálům (*Pedersen a Baadsgaard proti Dánsku* [velký senát], 2004, § 71), tak i novinářům neprofesionálům (*Falzon proti Maltě*, 2018, § 57, kdy byl bývalý politik „pravidelným komentátorem“ v týdenících).

Soud nestanovil definici žurnalistiky, ale odkazuje na širokou škálu **příspěvků k veřejné diskusi**³, přičemž zdůrazňuje svobody, které jsou pro úlohu „veřejného hlídacího psa“ zásadní, a povinnosti a odpovědnosti, které ji provázejí. Zatímco v minulosti tuto úlohu hráli především novináři a sdělovací prostředky, nyní ji stále více hrají další mediální i nemediální subjekty.

Soud proto shledal, že kromě tisku se funkce „hlídacího psa“ vztahuje i na nevládní organizace a dále na

¹ Vypracováno kanceláří Soudů. Pro Soud není závazné.

² K podrobnému rozboru ochrany novinářů a dalších mediálních aktérů podle článku 10 Úmluvy vzhledem k jejich úloze „veřejného hlídacího psa“ a povinností a odpovědností podle čl. 10 odst. 2 Úmluvy, včetně pojmu „odpovědné žurnalistiky“, viz kapitola V [Průvodce článkem 10](#).

³ K pojmu „debaty v obecném zájmu“ viz kapitola IV [Průvodce článkem 10](#); mimo jiné *Couderc a Hachette Filipacchi Associés proti Francii* [velký senát], 2015, § 101–103; a *Mosley proti Spojenému království*, 2011, § 114, kde se rozlišuje mezi publikací v zájmu veřejnosti a publikací, o jejíž přečtení by mohla mít veřejnost zájem. Je však třeba podotknout, že článek 10 se stále vztahuje na situace, kdy příslušní aktéři neusilují o předání poselství, názoru či myšlenky, ani o účast v debatě o věci veřejného zájmu (*C8 (Canal 8) proti Francii*, 2023, § 45–47) nebo kde Soud nakonec usoudil, že napadené výroky k takové diskusi nepřispěly (*Karaca proti Turecku*, 2023, § 155 a 158).

Původní text je použit se souhlasem Rady Evropy (Sekce pro vztahy s veřejností a publikací) a Evropského soudu pro lidská práva (Oddělení správy znalostí). Tento překlad byl zveřejněn na základě dohody s Radou Evropy a Evropským soudem pro lidská práva a je výhradní odpovědností Ministerstva spravedlnosti České republiky.

akademické výzkumníky a autory literárních děl týkajících se věcí veřejného zájmu a zaručuje vysokou úroveň ochrany podle článku 10 Úmluvy. Rovněž podotýká, že funkci bloggerů a populárních uživatelů sociálních médií lze též přirovnat k funkci „veřejných hlídacích psů“, pokud jde o ochranu poskytovanou článkem 10, a to vzhledem k důležité úloze, kterou internet hraje při zlepšování přístupu veřejnosti ke zprávám a usnadňování šíření informací obecně (*Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku* [velký senát], 2016, § 168). Soud dále rozšířil tuto úlohu na volební pozorovatele (*Timur Sharipov proti Rusku*, 2022, § 26 a § 35).

Advokáti na druhou stranu nejsou považováni za osoby spadající do této kategorie (*Studio Monitori a ostatní proti Gruzii*, 2020, § 42).

Významné příklady

Online žurnalistika, webové stránky, blogy, vyhledávače:⁴

- V rozsudku ve věci *Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku* [velký senát], 2016, § 168, Soud s odkazem na rozsudek ve věci *Cengiz a ostatní proti Turecku*, 2015, § 52 a 54, znovu potvrdil, že určitý politický obsah, kterému tradiční sdělovací prostředky nevěnují pozornost, je často sdílen prostřednictvím určitých internetových stránek, čímž se podporuje vznik **občanské žurnalistiky**.⁵ Poukazuje na to, že blokování příslušných služeb zbavuje uživatele významného prostředku pro výkon jejich práva na svobodu přijímat a šířit informace a myšlenky.
- Soud zdůrazňuje, že **internet** díky své dostupnosti a schopnosti uchovávat a sdělovat obrovské množství informací výrazně zlepšuje přístup veřejnosti ke zprávám a usnadňuje šíření informací obecně (mimo jiné pokud jde o **blokování přístupu k celé webové stránce** z důvodu zveřejnění článků považovaných za **výzvu k účasti na nepovolených veřejných akcích**, *OOO Flavus a ostatní proti Rusku*, 2020, § 34; pokud jde o **službu společnosti Google** určenou k usnadnění vytváření a sdílení webových stránek, *Ahmet Yildirim proti Turecku*, 2012, § 48–49; pokud jde o **webové stránky deníku**, *Times Newspapers Ltd proti Spojenému království (č. 1 a 2)*, 2009, § 27; pokud jde o **vyhledávač**, *M.L. a W.W. proti Německu*, 2018, § 91).
- V rozsudku ve věci *Delfi AS proti Estonsku* [velký senát], 2015, který se týká redakční odpovědnosti **internetového portálu** poté, co Soud, stejně jako vnitrostátní soud, uznal, že zveřejňování zpráv a komentářů na portálu je „novinářskou činností“, odkazuje Soud na **doporučení CM/Rec(2011)7** Výboru ministrů členským státům o novém pojetí sdělovacích prostředků a na jeho „diferencovaný a odstupňovaný přístup, [který] vyžaduje, aby každý subjekt, jehož služby jsou označeny za **sdělovací prostředky nebo za zprostředkovatelskou či pomocnou činnost**, požíval jak odpovídající formy (diferencované), tak odpovídající úroveň (odstupňované) ochrany a aby odpovědnost byla rovněž vymezena v souladu s článkem 10 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ...“ (§ 112–113).

Digitální archivy, datová žurnalistika:

- Vedle své prvotní úlohy „hlídacího psa“ plní tisk také druhotnou, nicméně cennou úlohu, neboť uchovává archivy obsahující zprávy, které již byly dříve zveřejněny, a zpřístupňuje je veřejnosti. V této souvislosti Soud zdůrazňuje významný přínos internetových archivů k uchování a zpřístupňování zpráv a informací. Digitální archivy jsou důležitým zdrojem pro

⁴ Viz též [Průvodce článkem 10](#), kapitola XIII: „Svoboda projevu a internet“.

⁵ Pokud jde o otázku, zda se na výjimku mohou pro novinářské účely odvolávat i tzv. občanští novináři, jako jsou bloggeři, Soudní dvůr Evropské unie (SDEU) rozhodl, že mohou, v rozsudku ze dne 14. února 2019 ve věci *Sergejs Buivids proti Datu valsts inspekcija*.

vzdělávání a historický výzkum, zejména proto, že jsou snadno přístupné veřejnosti a zpravidla zdarma (*M.L. a W.W. proti Německu*, 2018, § 90–91 a odkazy na judikaturu tam uvedenou). Pokud však uchovávání osobních údajů ve veřejně dostupných zpravodajských archivech nemá zásadní, historický nebo vědecký význam a osoba není dobře známá, může být vydavatelům nařízeno anonymizovat takové záznamy ve prospěch „práva jednotlivce být zapomenut“ (*Hurbain proti Belgii* [velký senát], 2023, § 255).

- V rozsudku týkajícím se soudního zákazu rozsáhlého zveřejnění osobních údajů týkajících se daní, které byly podle vnitrostátních právních předpisů veřejně přístupné, Soud rozhodl, že společnosti (stěžovatelé) si jako mediální podniky měly být vědomy toho, že hromadné shromažďování údajů a jejich hromadné šíření nelze považovat za **zpracování údajů „pouze“ pro novinářské účely** podle příslušných ustanovení vnitrostátních právních předpisů a práva EU (*Satakunnan Markkinapörssi Oy a Satamedia Oy proti Finsku* [velký senát], 2017, § 151).⁶ Soud rovněž poukázal na to, že tyto informace byly **získány obejitím postupů, které novináři běžně používají** (§ 185).
- V rozsudku ve věci *Gafjuć proti Rumunsku*, 2020, § 86, Soud konstatoval, že záležitosti, které jsou nepochybně ve veřejném zájmu, mohou mít citlivou povahu vyžadující opatrný a kritický přístup. Soud tak konstatoval, že stěžovatel, který byl sportovním novinářem, ve svých článcích zveřejnil informace z archivů *Securitate* v nezpracované podobě. Místo toho, aby informace filtroval v souladu s platnými ustanoveními o používání osobních údajů, zpřístupnil veřejnosti aspekty soukromého života sportovců, které nepřispěly k diskusi o věci veřejného zájmu. Odnětí akreditace k vyhledávání v archivech proto nebylo nepřiměřenou sankcí ve smyslu článku 10.
- V jiném případě Soud konstatoval, že odmítnutí německé zahraniční zpravodajské služby poskytnout novináři údaje o tom, kolik jejich zaměstnanců a neformálních spolupracovníků bylo členy nacistických organizací, mu nebránilo ve výkonu jeho úlohy „veřejného hlídacího psa“. Osobní spisy byly analyzovány a výsledné informace byly zveřejněny v archivech, a stěžovatel tak měl přístup k části požadovaných informací (*Saure proti Německu* (rozhodnutí), 2021, § 38).
- V případě, kdy bylo vydáno předběžné opatření, které nařizovalo odstranění článku o údajné korupci v soudnictví z webových stránek novin do doby, než bude zahájeno řízení o urážce na cti proti stěžovateli, novináři, který byl autorem tohoto článku, Soud shledal, že předběžné opatření článek 10 neporušilo. Poukázal zejména na to, že předběžné opatření bylo vydáno přibližně měsíc po zveřejnění článku, během něhož byl článek volně přístupný veřejnosti, a že odstranění bylo nařízeno pouze ohledně zveřejnění na internetu, zatímco tištěné výtisky novin zůstaly v oběhu. Soud shledal, že zásah do svobody projevu stěžovatele nebyl významného rozsahu, neboť takové odstranění nenarušilo samotnou podstatu veřejné diskuse (*Anatolij Yeremenko proti Ukrajině*, 2022, § 57–58).

Kampaně, občanská společnost, nevládní organizace:

⁶ Soud přihlédl k **rozhodnutí SDEU o předběžné otázce**, v němž SDEU vysvětluje, že účelem výjimky podle článku 9 směrnice týkající se zpracování osobních údajů výlučně pro účely žurnalistiky je sladit ochranu soukromí s právem na svobodu projevu a že za účelem zohlednění významu tohoto práva v každé demokratické společnosti je třeba vykládat pojmy související s touto svobodou, jako je žurnalistika, široce. Shledal, že činnosti prováděné společnostmi *Markkinapörssi* a *Satamedia* v souvislosti s údaji z dokumentů, které jsou podle vnitrostátních právních předpisů „veřejné“, mohou být označeny za „žurnalistiku“, pokud je jejich cílem zpřístupnění informací, názorů nebo myšlenek veřejnosti, bez ohledu na prostředek použitý k jejich přenosu. SDEU rovněž uvádí, že novinářská činnost se neomezuje na mediální podniky a může být vykonávána za účelem zisku. Ponechal však na vnitrostátním soudu, aby posoudil, zda tomu tak bylo i v projednávané věci.

- V rozsudku ve věci *Steel a Morris proti Spojenému království*, 2005, Soud konstatoval, že „v demokratické společnosti musí být i **malým** a neformálním **skupinám vedoucím kampaň** [...] umožněno účinně vykonávat činnost a že existuje silný veřejný zájem na tom, aby takové skupiny a jednotlivci mimo hlavní proud přispívali k veřejné diskusi šířením informací a myšlenek o věcech obecného veřejného zájmu, jakými jsou zdraví a životní prostředí“ (§ 89).
- Ve věci *Medžlis Islamske zajednice Brčko a ostatní proti Bosně a Hercegovině* [velký senát], 2017, § 86, Soud odkazuje mimo jiné na *Základní zásady týkající se postavení nevládních organizací v Evropě*, které zdůrazňují **důležitý přínos nevládních organizací** „k rozvoji, realizaci a dalšímu přežití demokratických společností“ a potřebu, aby byly nevládní organizace „podporovány v účasti na ... mechanismech dialogu, konzultací a výměny“ ze strany těchto společností.
- V případě, kdy nevládní organizace šířily informace týkající se voleb a byly sankcionovány na základě zákonného zákazu zveřejňování takových informací v období těsně před volbami, Soud rozhodl, že skutečnost, že v oznámení o správním deliktu (které je podle ruského práva považováno za formální obvinění) zůstala povaha obvinění vzneseného proti sdružení zcela nespécifikována, spolu s poněkud povrchním přístupem vnitrostátních soudů k posouzení obvinění, měla neodůvodněný „odrazující účinek“ na výkon funkce stěžovatele jako „hlídacího psa společnosti“ (*Assotsiatsiya NGO Golos a ostatní proti Rusku*, 2021, § 86). Soud potvrdil použitelnost této zásady na případy týkající se ochránců lidských práv a dospěl k závěru, že „zásady týkající se zadržování novinářů a pracovníků sdělovacích prostředků se mohou obdobně vztahovat na vzetí ochránců lidských práv do vazby a její pokračování v přípravném řízení“, pokud plnili úlohu „hlídacího psa“ (*Taner Kılıç proti Turecku (č. 2)*, 2022, § 147). Soud dále rozšířil tyto zásady na volebního pozorovatele, jehož úkolem bylo získat přímé a bezprostřední poznatky o procesu voleb a předat výsledky svých pozorování; skutečnost, že byl pozorovatel násilně vyveden z volební místnosti, zatímco pozoroval a natáčel proces voleb, byla shledána nepřiměřeným zásahem do jeho svobody projevu vzhledem ke zvýšené úrovni ochrany, kterou požíval, a k neexistenci „relevantních a dostatečných“ důvodů, které by ospravedlnily jeho vyvedení (*Timur Sharipov proti Rusku*, 2022, § 26 a 35–39).
- Příslušníku soudní moci, který vystupuje jako vedoucí sdružení nebo nevládní organizace, jež „upozorňuje na záležitosti veřejného zájmu“, může být rovněž poskytnuta ochrana podle článku 10 Úmluvy, ačkoli příslušníci soudní moci se obecně musí zdržet politických prohlášení takové povahy, která by mohla ohrozit jejich nezávislost a narušit obraz jejich nestrannosti (*Eminağaoğlu proti Turecku*, 2021, § 134 a 148).
- V souvislosti s přístupem k informacím v držení státu Soud v rozsudku ve věci *Társaság a Szabadságjogokért proti Maďarsku*, 2009, zdůraznil, že realizace **funkce vytváření fóra pro veřejnou diskusi** se neomezuje na sdělovací prostředky či novináře profesionály a že takové fórum může připravit i nevládní organizace (§ 27; viz též *Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku* [velký senát], 2016, § 159).
- V souvislosti se zveřejněním usnesení nevládní organizace zabývající se ochranou životního prostředí Soud zdůraznil, že stěžovatel vystupoval jako „hlídací pes“ podle zákona o ochraně životního prostředí. Vzhledem k tomu, že taková účast nevládní organizace má pro demokratickou společnost zásadní význam, Soud shledal, že je obdobná úloze tisku, jak je definována v jeho ustálené judikatuře. K tomu, aby mohla nevládní organizace úspěšně plnit své úkoly, musí být schopna zveřejňovat skutečnosti, které mohou veřejnost zajímat, hodnotit je a tím přispívat k transparentnosti činnosti orgánů veřejné moci (*Vides Aizsardzības Klubs proti Lotyšsku*, 2004, § 42; *Association BURESTOP 55 a ostatní proti Francii*, 2021, § 88; ohledně nevládní organizace zabývající se právy zvířat viz též *Animal Defenders International proti Spojenému království* [velký senát], 2013, § 103).

Akademičtí výzkumní pracovníci, autoři literárních děl týkajících se věcí veřejného zájmu:⁷

- Soud poukazuje na význam, který je v jeho judikatuře a obecněji v činnosti Parlamentního shromáždění Rady Evropy přikládán akademické svobodě, která by měla zaručovat svobodu projevu a jednání, svobodu šíření informací a svobodu „provádět výzkum a šířit znalosti a pravdu bez omezení“ (*Lombardi Vallauri proti Itálii*, 2009, § 43; *Sorguç proti Turecku*, 2009, § 35, viz též [doporučení 1762 \(2006\) Parlamentního shromáždění Rady Evropy o akademické svobodě a autonomii vysokých škol](#)).
- Akademická svoboda se neomezuje pouze na akademický nebo vědecký výzkum, ale zahrnuje rovněž svobodu akademických pracovníků svobodně vyjadřovat názory a stanoviska, i když jsou kontroverzní nebo nepopulární, v oblasti výzkumu, odborných znalostí a dovedností. To může zahrnovat i zkoumání fungování veřejných institucí v daném politickém systému a jejich kritiku (*Mustafa Erdoğan a ostatní proti Turecku*, 2014, § 40; viz též *Aksu proti Turecku* [velký senát], 2012, § 71). Soud nicméně zdůraznil, že k tomu, aby se stěžovatelé mohli dovolávat statusu oběti, musí jako akademičtí pracovníci nebo populární uživatelé sociálních médií prokázat konkrétní zájem dostatečný pro uplatnění svého práva na svobodu projevu tím, že prokáží, jak se jich dané opatření přímo dotýká; mohou například tvrdit, že jim bylo skutečně „zabráněno zveřejňovat komentáře nebo akademický výzkum“ (*Akdeniz a ostatní proti Turecku*, 2021, § 73–75).
- Tato svoboda zahrnuje svobodu akademických pracovníků svobodně vyjadřovat své názory na instituci nebo systém, v němž pracují, a šířit znalosti a pravdu bez omezení (*Sorguç proti Turecku*, 2009, § 35; *Kula proti Turecku*, 2018, § 38; viz též *Riolo proti Itálii*, 2008, § 63, v němž Soud dospěl k závěru, že situace akademického pracovníka, jehož článek byl přetištěn v deníku, by měla požívat stejné ochrany jako situace novináře podle článku 10 Úmluvy).
- V rozsudku ve věci *Hertel proti Švýcarsku*, 1998, § 50, Soud zejména zdůraznil, že v oblasti, v níž je nepravděpodobné, že by existovala jakákoli jistota, by bylo obzvlášť nerozumné omezit svobodu projevu pouze na obecně přijímané myšlenky.

Další odkazy

Příslušné evropské a mezinárodní právo:

- [Úmluva Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům \(CETS č. 205\)](#)
- [Doporučení CM/Rec\(2022\)4 Výboru ministrů členským státům o podpoře příznivého prostředí pro kvalitní žurnalistiku v digitálním věku \(2022\)](#)
- [Doporučení CM/Rec\(2018\)2 Výboru ministrů členským státům o úloze a odpovědnosti zprostředkovatelů internetových služeb \(2018\)](#)
- [Doporučení CM/Rec\(2016\)4 Výboru ministrů členským státům o ochraně žurnalistiky a bezpečnosti novinářů a dalších mediálních aktérů \(2016\)](#)
- [Doporučení CM/Rec\(2012\)3 Výboru ministrů členským státům o ochraně lidských práv v souvislosti s internetovými vyhledávači \(2012\)](#)
- [Doporučení CM/Rec\(2011\)7 Výboru ministrů členským státům o novém pojetí sdělovacích prostředků \(2011\)](#)

⁷ K autorům literárních děl týkajících se věcí veřejného zájmu viz [Průvodce článkem 10](#) obecně a k mnoha dalším odkazům na judikaturu viz *Chauvy a ostatní proti Francii*, 2004, § 67–68.

- Doporučení CM/Rec(2007)16 Výboru ministrů členským státům o opatřeních na podporu hodnoty internetu jako veřejné služby (2007)
- Doporučení č. R (2000) 13 Výboru ministrů členským státům o evropské politice přístupu k archivům (2000)
- Doporučení 1762 (2006) Parlamentního shromáždění Rady Evropy o akademické svobodě a autonomii vysokých škol (2006)

Další příslušné zdroje:

- Journalism and media privilege („Žurnalistika a privilegia sdělovacích prostředků“) (IRIS Special, Evropská audiovizuální observatoř, Štrasburk, 2017)
- Informační list o oznamovatelích a jejich svobodě šířit informace (aktualizováno, červen 2018)
- Průvodce prováděním doporučení CM/Rec(2016)4 o ochraně žurnalistiky a bezpečnosti novinářů a dalších mediálních aktérů (Rada Evropy DGI(2020)11, září 2020)

KLÍČOVÉ ODKAZY NA JUDIKATURU

- [Hertel proti Švýcarsku](#), 25. srpna 1998, Reports of Judgments and Decisions („Sbírka rozsudků a rozhodnutí“) 1998-VI (porušení článku 10, neexistuje samostatná otázka podle čl. 6 odst. 1 a článku 8);
- [Vides Aizsardzibas Klubs proti Lotyšsku](#), č. 57829/00, 27. května 2004 (porušení článku 10);
- [Pedersen a Baadsgaard proti Dánsku](#) [velký senát], č. 49017/99, 17. prosince 2004 (neporušení článku 10 ani čl. 6 odst. 1);
- [Steel a Morris proti Spojenému království](#), č. 68416/01, ESLP 2005-II (porušení článku 10 a čl. 6 odst. 1);
- [Riolo proti Itálii](#), č. 42211/07, 17. července 2008 (porušení článku 10);
- [Times Newspapers Ltd. proti Spojenému království \(č. 1 a 2\)](#), č. 3002/03 a 23676/03, ESLP 2009 (neporušení článku 10);
- [Társaság a Szabadságjogokért proti Maďarsku](#), č. 37374/05, 14. dubna 2009 (porušení článku 10);
- [Sorguç proti Turecku](#), č. 17089/03, 23. června 2009 (porušení článku 10);
- [Lombardi Vallauri proti Itálii](#), č. 39128/05, 20. října 2009 (porušení článku 10 a čl. 6 odst. 1);
- [Aksu proti Turecku](#) [velký senát], č. 4149/04 a 41029/04, ESLP 2012 (neporušení článku 8);
- [Ahmet Yildirim proti Turecku](#), č. 3111/10, ESLP 2012 (porušení článku 10);
- [Animal Defenders International proti Spojenému království](#) [velký senát], č. 48876/08, ESLP 2013 (neporušení článku 10);
- [Mustafa Erdoğan a ostatní proti Turecku](#), č. 346/04 a 39779/04, 27. května 2014 (porušení článku 10);
- [Delfi AS proti Estonsku](#) [velký senát], č. 64569/09, ESLP 2015 (neporušení článku 10);
- [Cengiz a ostatní proti Turecku](#), č. 48226/10 a 14027/11, ESLP 2015 (porušení článku 10);
- [Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku](#) [velký senát], č. 18030/11, 8. listopadu 2016 (porušení článku 10);
- [Medžlis Islamske zajednice Brčko a ostatní proti Bosně a Hercegovině](#) [velký senát], č. 17224/11, 27. června 2017 (neporušení článku 10);
- [Satakunnan Markkinapörssi Oy a Satamedia Oy proti Finsku](#) [velký senát], č. 931/13, 27. června 2017 (neporušení článku 10; porušení čl. 6 odst. 1);
- [Falzon proti Maltě](#), č. 45791/13, 20. března 2018 (porušení článku 10);
- [Kula proti Turecku](#), č. 20233/06, 19. června 2018 (porušení článku 10);
- [M.L. a W.W. proti Německu](#), č. 60798/10 a 65599/10, 28. června 2018 (neporušení článku 8);
- [Man a ostatní proti Rumunsku](#) (rozhodnutí), č. 39273/07, 19. listopadu 2019 (nepřijatelnost);
- [Studio Monitori a ostatní proti Gruzii](#), č. 44920/10 a 8942/09, 30. ledna 2020 (neporušení článku 10);
- [OOO Flavis a ostatní proti Rusku](#), č. 12468/15 a 2 další, 23. června 2020 (porušení článku 10; porušení článku 13 ve spojení s článkem 10);
- [Gafiuc proti Rumunsku](#), č. 59174/13, 13. října 2020 (neporušení článku 10);

- [Eminağaoğlu proti Turecku](#), č. 76521/12, 9. března 2021 (porušení článků 8 a 10 a čl. 6 odst. 1);
- [Akdeniz a ostatní proti Turecku](#), č. 41139/15 a 41146/15, 4. května 2021 (porušení článku 10);
- [Association BURESTOP 55 a ostatní proti Francii](#), č. 56176/18 a 5 dalších, 1. července 2021 (porušení čl. 6 odst. 1 a neporušení článku 10);
- [Hájovský proti Slovensku](#), č. 7796/16, 1. července 2021 (porušení článku 8);
- [M.L. proti Slovensku](#), č. 34159/17, 14. října 2021 (porušení článku 8);
- [Saure proti Německu](#) (rozhodnutí), č. 6106/16, 19. října 2021 (nepřijatelnost);
- [Assotsiatsiya NGO Golos a ostatní proti Rusku](#), č. 41055/12, 16. listopadu 2021 (porušení článku 10);
- [I.V.T. proti Rumunsku](#), č. 35582/15, 1. března 2022 (porušení článku 8);
- [Taner Kiliç proti Turecku \(č. 2\)](#), č. 208/18, 31. května 2022 (porušení čl. 5 odst. 1, čl. 5 odst. 3, čl. 5 odst. 5 a článku 10; není třeba zkoumat článek 18; nepřijatelnost podle čl. 5 odst. 4);
- [Timur Sharipov proti Rusku](#), č. 15758/13, 13. září 2022 (porušení článku 10);
- [Anatolij Yeremenko proti Ukrajině](#), č. 22287/08, 15. září 2022 (neporušení článku 10 v řízení o předběžném opatření, porušení článku 10 v řízení o urážce na cti);
- [C8 \(Canal 8\) proti Francii](#), č. 58951/18 a 1308/19, 9. února 2023 (neporušení článku 10);
- [Karaca proti Turecku](#), č. 25285/15, 20. června 2023 (neporušení článku 10);
- [Hurbain proti Belgii](#) [velký senát], č. 57292/16, 4. července 2023 (neporušení článku 10).